

«Скільки хникають вже коханці...»

Симоненко Василь Андрійович

* * *

Скільки хникають вже коханці,
Скільки пишних говорять фраз,
Скільки грошей потратив на танці,
На цукерки кожен із нас!

Скільки меду у кожному слові
Наточили ми для дівчат,
Що вони збожеволить готові
І готові "рятуйте!" кричать.

Щоб любили нас, щоб кохали,
Кожен з шкіри своєї ліз.
Скільки потім за нас проливали
Милі очі солоних сліз!

Розлилися вони, як море, —
Хто там берег у нім знайшов?
У жіночому лютому горі
Захлинається наша любов.

Джерело: *Симоненко В. А. З матір'ю на самоті.* — К.: Молодь, 1990.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/symonenko_vasyl_andriiovych/skilki_khnykaiut_vzhe_kokhantsi